

Неиспуњење политичког услова пуне сарадње с Хашким трибуналом Србију је коштало више милијарди евра, а да је он испуњен, она би вероватно већ била у Европској унији, наводи се у анализи коју је данас објавио портал ЕурАктив Србија.

Како се наводи, да су Хашком трибуналу изручена двојица преосталих оптужника, Ратко Младић и Горан Хаџић, Србија би добила знатна средства из фондова ЕУ и од страних инвестиција, што би јој помогло да убрза реформе, реструктурира привреду и спремније одговори на светску економску кризу.

Без испуњења тог услова, међутим, Србија, изгледа, не може добити ни статус кандидата за чланство у ЕУ.

А то значи да нема ни озбиљнијег напретка у свеукупном процесу стабилизације и придруживања Србије ЕУ.

„Грубе процене, с којима се слажу и неки саговорници у ЕУ, исто као и аналитичари бриселских института који прате напоре Западног Балкана да се придружи ЕУ, говоре о бар неколико милијарди евра - десетак најмање, реалне су процене - средстава које је Србија могла добити из фондова ЕУ, али и од несумњиво већег прилива страних улагања, да је прескочила стално подизану лествицу услова за добијање кандидатуре за чланство” у ЕУ, наводи се у анализи.

Оцењује се да би то Србији свакако веома помогло да убрза реформе, реструктурира привреду и боље издржи удар глобалне финансијске и економске кризе који је сада, „уз све замерке које се могу приписати и начину како влада у Београду води политику, не малим делом изазвао велике економске и социјалне невоље, уз велику незапосленост и пад стандарда грађана”.

Европски званичници оцењују да би Србија већ била чланица ЕУ да је Младић ухапшен када је то било сигурно могуће пре неколико година. Тада су, ммеђутим, политичке околности биле такве да је та прилика пропуштена, а сада је ситуација из корена сасвим другачија.

ЕУ се сада суочава с политичким и социјалним променама у арапским земљама због чега се њен фокус усмерава на те земље, а као предлог се помиње и склапање пакта за стабилност са земљама северне Африке који би им уз политичко партнерство омогућио и „опипљиву економску помоћ”.

То су неки медији већ назвали неком врстом „Маршаловог плана”, наводи се у анализи и додаје би такав план могао бити решење и за подстицај Западном Балкану, који, како се оцењује, спорије добија средства, и то мања и уз строже услове, у односу на 12 нових чланица ЕУ.

Као друго решење помиње се предлог који је потпредседник српске владе Божидар Ђелић изнео приликом уручења одговора на Упитник ЕУ 31. јануара, а то је да се потпуно наменски, из већ постојећих расположивих средстава ЕУ - програма ИПА за подршку реформама у земљама Западног Балкана, много брже и сврсисходније помогне њихова припрема за укључивање у јединствено тржиште и институције ЕУ.

Ђелићев предлог је изгледа наишао на озбиљно размишљање у Европској комисији, а био би прихватљиво решење, ако се узму у обзир оцене агенције за стратешка истраживања Стратфор да „Европа нема стрпљења да чека да се Балкан споро развија” и да нема ни додатна „потребна средства”.

Тај предлог предвиђа само убрзан прилив већ постојећих средстава из фондова ЕУ.

Србија сада добија средства само из два од пет поглавља ИПА фондова, а то је око 200 милиона евра годишње до 2013, док би, ако добије статус кандидата за чланство, та средства била повећана.

Тек кад са ЕУ потпише споразум о томе, та подршка би порасла вероватно десетоструко.

То би, међутим, значило да је Србија већ извршила оне темељите економске, политичке и институционалне реформе и постала држава партнер, практично равна осталима унутар ЕУ, док сада, у приступном раздобљу кад је најтеже извршити те промене, она, исто као и други „потенцијални кандидати” и кандидати за чланство у ЕУ, добија далеко мање подршке, управо кад јој је то најпотребније, наводи се у анализи.

(Бета)